

[Aksel Møller.]

om året, og for driftsudgifternes vedkommende er byrden af en varighed på 20 år!

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen pegede også på den omstændighed, at vi ved at fortsætte med denne politik bandt en stor del af vore udgifter lang tid fremover. Jeg tror derfor, at den højtærede finansminister ville indlægge sig stor fortjeneste, hvis han nu medvirkede til, at en afviklingslovgivning kunne påbegyndes. Nå, vi får måske lejlighed til at tage stilling til regeringens hensigt på dette område inden så forfærdelig lang tid, når den høje regering skal opfylde lovens bestemmelse om, at såvel huslejelov som boligstøttelov skal forelægges i denne samling, fordi de nugældende love udløber den 1. april.

Når den højtærede indenrigs- og boligminister overvejer, på hvilken måde han ønsker at skrive disse love, så beder jeg ham — hvad der forhåbentlig også kan interessere den højtærede finansminister — om at overveje, om ikke der kunne ligge en sund tanke i at prøve at få afdragene på statens udlån til boliger hurtigere hjem, f. eks. ved at yde en vis præmiering for ekstraordinære frivillige afdrag. Det måtte dog være muligt, når man betænker, at staten har lånt disse penge ud til en gennemsnitlig rente på ca. 2 pct. og selv har lånt dem til 6 pct., at sætte en mekanisme i gang, der medfører, at staten ikke bliver den, der går helt afblanket ud af en ordning, hvorefter låntageren gennem større afdrag slipper hurtigere ud af sin gæld.

Spørgsmålet om, hvorvidt regeringen er villig til i det hele taget at afvikle de udgifter, som krigens og efterkrigstidens forrykte forhold førte med sig, er selvfølgelig for mit parti temmelig afgørende. Kun ad den vej er det muligt foreløbig at formindske skattetrykket eller tilvejebringe det nødvendige overskud for at holde statsøkonomien i orden og dermed også bidrage til, at samfundsoekonomien er i orden. Ministeren har antydnet, at hele dette problem hænger sammen med en bedømmelse af skattebyrdens fordeling, men han har iøvrigt ikke oplyst os om regeringens hensigter på dette vigtige felt. Jeg skal ikke insistere på, at denne sag debatteres nu; vi har jo regeringsforslag tilgode om alle

disse spørgsmål, både om skatter og tilskudsordninger o. s. v. Men for en ordens skyld bør jeg vel erindre den højtærede minister om, at mit parti ikke har skiftet mening med hensyn til skattelovens opbygning, skattefradragsretten o. s. v. — alt det, som blev diskuteret så ivrigt mellem os under valgkampen.

Må jeg endelig sige, at mit hovedindtryk af den højtærede finansministers tale var, at han med megen påpasselighed undgik at trække linierne så klart og skarpt op for regeringens finans- og pengepolitik, at bevægelsesmuligheder ikke længere var tilstede. For denne forsigtighed skal den højtærede minister ikke høre bebrejdelser fra min side. Jeg synes, at talen var tilpas afventende, og jeg forstår, at grunden dertil er, at den højtærede finansminister har en mindretalsregerings vilkår — det forpligter jo altid til reservation — og at selve den økonomiske situation heller ikke opfordrer til eksperimenter bort fra det, som er. Jeg tager det som udtryk for, at finanspolitikken under den højtærede finansministers ledelse ligger til fri forhandling, og jeg tilsiger på grundlag af, hvad jeg her har udtalt, ministeren mit partis medvirken i denne forhandling.

Bertel Dahlgaard: Det er meget glædeligt, at den højtærede finansminister ved fremsættelsen af finanslovforslaget bebudede, at der allerede i år kunne ventes forslag til en ændret opstilling af statens formuekonto, lovforslagets § 26. § 26 er efterhånden, som det er sagt, blevet en jungle, så det kun er få givet at kunne trænge ind i den. Jeg håber, at administrationen sammen med det udvalg, der beskæftiger sig med en reform af statens regnskab og budget, i løbet af de kommende måneder må komme så vidt, at resultaterne af arbejdet kan nå at præge både det finanslovforslag og anmærkningerne dertil, som forelægges folketinget næste efterår.

Samtidig må overvejelser foregå vedrørende finansudvalgets arbejdsform. Jeg tror for mit vedkommende, at den diskussion, der har været ført her, må have bidraget til at skille avnerne fra kernen i den kritik, der er fremkommet på dette område. For det første bør der drages en snævrere grænse for, hvad finansudvalget kan give